

Dil Adlandırma 5

– Bayram KAYA · 02 Aralık 2016

Totem grupların kendi üzerine kendi etkimleri olan otomatik fren ilişkileri bu aşamada henüz totem mesleğinin de gruplar nüfusuyla sınırlı kalan kutsal ve gizli öğreti olmasını belirliyordu. Artan nüfus bir alandaki totem mesleklerinde yığılma, diğer mesleklerde ihtiyaç azlığı oluşla yansiyacaktı. Bu nedenle her bir grup mesleği sırlar öğretisi kapsamında zamanla kendi ittifakı içindeki gruplar öğrenimine açık olacaktı. Kendi totemine göre yabancı olduğu gâvur mesleği öğrenilecekti!

İşte tam bu nedenle ittifak içindeki totem meslekler bu gerekçelerle o ilahın mesleği olmakla anılıp ululanacaktı (yüceltilecekti). Her bir grup temsilciliğinin bu anma saygı cümleleriyle söylenip, gurur edilmesi nedeniyle totem mesleği ürün de, doğada bulunan ürüne göre söylenmesi daha farklı olacaktı.

"Demet edilmiş kamış" ya da "demet edilmiş ekin" olmasıyla; emekle ilahi bilgiyle üretilmiş olmayı içerecekti. Yine "demet edilmiş" olanla "beslenmiş, kazığa bağlanmış inek" olmakla; yine "tımara edilmiş, at olmakla", isim isim anılıyordu. Daha bir kutsal inek kutsal at oluyordu. Çünkü bir ilahın kutsal mesleği kapsamında olan inek ya da at; diğer grubun kutsal mesleği olan ekinle besleniyordu. Bu aşamada ilah ilahın külüne ve ortaklaşmasına muhtaçtı!

Tam da bu ittifaklar aşamasında totemi olan gruplar; ittifak içinde her bir totem grup, totem mesleği temsilcisi olmasıyla da, ilah olmakla söylenecektiler. Gruplar ittifaklı birleşme olan her bir grubun her bir ilahi görünüşle ve ilahi suretinde olan melezler de, İNSAN adını alacaklardı. Dolayısıyla her bir grup ittifaka gelirken totem mesleği ürünün adıyla (temsilciliğiyle) o ittifaka gelişmişlerdi.

Bir ittifakta on grup varsa her bir grup, her bir totem mesleği ve o mesleğin totem grup adı ile muska, (amulet-ikon) taşıyıcısı olmakla ittifaka geldiler. Yine o totem mesleği adı altında görüle gelen o totem mesleğe ait araç, gereç ve işin "bölümlerini" ifade eden adlandırmalarıyla, ittifaka geldiler.

Kısaca bir grup, ittifak içine hem bir totem ürün adıyla; hem de o totem mesleği işin uğraşın entegresi içinde kendisine özgü "bölüm" ve "bölüm uğraşlarının" kullandıkları araç gereçlerin adlarını söyleye söyleye gelmekle o isimlerle ittifakın içine intikal ettiler. Dahası o isimleri de ittifaka intikal ettirdiler.

Diyelim her bir grubun kendi meslekli dil varlığıyla, ittifak içine intikal ettirdikleri her grup bir totem mesleği adı ve ona bağlı üremle oluşan alt sözcüklerden 10 sözcüklü dil varlığını ittifaka kazandırmış olsunlar. O ittifakın birleşmesiyle 10x10 olmak üzere ittifakın birden 100 sözcüklü teknik teknolojik söz dağarcığından oluşan dil söylemine kavuşması işten bile değildi.

İttifaka kazandırılan bu yüz sözcüğün her onda biri bir grup totem aitliği olmakla ilah temsilciliğinin

sözlerdir. Yani her bir ilah, ittifaka; kendi totem meslekli dilini öğretmiştir. Bu sürecin sosyal dildeki mana adı şudur.

Her bir totem gruba ait totem meslekli varlıkların ve oluşların adı ilahlar tarafından o ittifaka (insana) sayılıp söylenmekle; tek tek öğretilmiştir. Tek tek öğrenilenler bir totem gruba ait iş, oluşla eylemlerin isimlerinin diğer ilah gruplara sayılıp; söz oluşla ağızdan okunması ve gruplara adların belletilmesi idi.

Her bir gruba ait totem mesleği; her bir grup temsilcisi "ilahın gördüğü düzen kıldığı işlerdi". Burada asla yaratma fikri yoktur. Çünkü her grup kendi göre geldiği görenek işiyle; iş görme, işleri düzenleme oluşla bunlar; o grup ilahların göre geldiği kendilik işlerdir.

İlahlar; kendi totem grupları içinde olur kendi aralarında saf olmakla çoğalmış en son grup temsilcisi olanlardı. Oysa ilahlar, bundan sonra kendi içlerinde değil karşı ilah grubuyla olan münasebetlerinden olma ürünün çoğalmalarıyla saf olmayan, melez insanları ortaya çıkarıp, yeryüzünü dolduracaklardı.

İttifaklara o ilah mesleği kültürü içinde olan isimleri; yine o totem grupla olan geri etkileşimle totem mesleği olur isimleri her bir ilah kendi dili oluşla ittifaka öğretecekti. Her bir ilahın ittifakına (insana) öğrettiği sentez dil; haliyle ilahlar düzleminde ayrışan yapının, tevhit dili olmakla o ittifakın aynı dili konuşmasıydı.

Yani totem döneme göre ayrı ayrı ilah temsilcileri ilahların; ittifak içinde aynı dili konuşmalarıydı. Bu dil, köleci dönemde baştan beri böyle olmasıyla biline gelen bir dil olmakla, tevhidi olmuş Mamon'un öğrettiği dil diye söylendi. Aslında insanlar bir tek dil konuşuyorlardı" sloganına ve bu sloganın rivayet edilen anlatımlarına dönecekti.

Ön ittifak içinde oluşan sentezci dilin insan hafızası, köleci sistem içinde isimleri âdeme öğretildi diye söylendi. Aslında bu söylem, gruplara ait olan geri bildirişimle iletme olan dilin izlerini taşımaktı. Bu izleğin seremonisini âdeme tek tek sayılan bir sembolizm ürünü olmakla; köleci süreç bunu kendisine fantastik edilecekti.

Bu fantastik oluşa yüzeysel bakınca ki öyle; bu anlatımlarda ne totem grupların bilinci var. Ne totem mesleği bilinci var. Ne ittifak kuran grupların binci vardır. Ne de ittifaka giren grupların kendi totem meslekli dil varlıklarından ötürü, dillerin bu dillerden cem edilmesi vardır. Ne ittifakın diğer totem gruplara ait dil varlığını öğrenen süreç vardır. Ne birer ilah dili olmakla kutsal dil söylemi bilinç vardır.

Mamon öğretisi tümünden geçmişi karartma ve kendi öğretisini parlatma olmaktadır. Bu nedenle dinlerin "Rab her şeyin adını adama öğretti" dediği anekdot böylesine bir tarihi sürecin hem çarpıtılmasıdır. Hem de olup biten sürecin Mamon'a mal edilmesi ile tarihe kayıt düşülmesidir.

"Aslında insanlar bir dil konuşuyorlardı. Rab indi. Onlar bir kavim, hepsinin tek dili var. Gelin inelim, birbirlerinin dilini anlamasınlar diye onların dilini karıştıralım" dedi. Tevhit dini olma yönünde ilerleyen Mamon'un mana dili kendi iddiasına aykırı olan kendi öncesini ancak bu kadar güzel anlatır.